

**BRENDA
NOVAK**

*NEW YORK TIMES
BESTSELLERITE AUTOR*

**KADUNUD
ÕDE**

Brenda Novak
The Secret Sister
2015

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.
Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Reet Piik
Korrektor Inna Viires

© 2015 by Brenda Novak, Inc.
© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M02306916
ISBN 978-9949-25-882-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee.

Minu vennapojale Travisele. Mulle meeldis, et sa väikese poisina nii sageli meie juures käisid. Mõned minu armsaimad mälestused on seotud sinuga ja tänu sellele on veelgi suurem rõõm, et sinust on saanud mees, kelle üle me kõik võime uhked olla.

1

Maisey Lazarow' vend tuli talle praamile vastu – üksinda. Üks osa Maiseyst, suur osa, oli tänulik, et ema polnud vennaga kaasa tulnud. Isegi kümme aastat hiljem polnud Maisey valmis kohtuma Lõuna-Carolina osariigi Fairhami saare autokraatse ja kõikvõimsa „kuningannaga”. Fakt, et Josephine polnud pidanud teda selle vääriliseks, et Keithiga kaasa tulla, edastas Maiseyle sõnumi, et talle ei anta niisama lihtsalt andeks. Alles siis, kui ema on teda piisavalt karistanud, vaatab ta Maiseyle uuesti heatahtlikult.

Ehkki Maisey oli seda oodanudki, tekitas see temas tõrkust. Mida ta siin teeb? Tä oli andnud vande, et ei tule iial tagasi väikesele saarele, kus ta oli üles kasvanud, et ta ei allu enam iial Josephine'i manipuleerimisele ja kontrollile.

Aga see oli varem, kui ta oli hakanud oma säravat uut elu üles ehitama. Ja nüüd oli nüüd, kui see särav uus elu oli plahvatanud. Tä tuli tagasi Fairhamile, sest vend vajas teda, aga kui aus olla, siis vajas ka tema Keithi.

Vähemalt polnud ema praegu abielus. Josephine'i valitud mehed olid peaaegu sama hullud nagu ema isegi, lihtsalt teisel moel.

Kõige enam vajas Maisey oma isa, mõistis ta reelingu ääres seistes ja trapil trügivatest reisijatest üle vaadates. Saare õhk,

soolase ookeani hõng ja märg puitkai tuletasid talle isa meelde. Aga Malcolm oli paadiõnnetuses hukkunud, kui Maisey oli kümneaastane. Tol ajal oligi ema veel võimukamaks muutunud. Ilma Malcolmita polnud kedagi, kes oleks Josephine'i teravamaid servi pehmenanud, teda ohjes hoidnud. Aga ega puhvriroll olnud ainus ega isegi peamine põhjus, miks Maisey isast puudust tundis...

„Siin sa oledki!” hüüdis Keith eemalt ja lehvitas, et Maisey teda märkaks.

Maisey haaras oma kaks kohvrit, mis sisaldasid kõike, mida ta polnud kastides saarele saatnud, ja astus inimvoogu, et praamilt maha minna. Nüüd oli hilja kojutuleku suhtes ümber mõelda. Ta oli loobunud oma korterist Manhattanil ja ammenanud enamiku oma säästudest tänu hüigeltasudele, mida nõudis lahutusadvokaat, kelle ta oli sunnitud palkama.

„Sa näed suurepärase välja,” ütles Keith, kui Maisey lähemale astus.

Maisey manas näole parima naeratuse, milleks ta võimeline oli – tundus, et ta ei suuda enam spontaanselt naeratada –, ja embas venda. „Aitäh.” Maisey kandis kallist valget kleiti, Jimmy Choo kingi ja Chaneli ehteid, aga ta polnud kunagi nii vilets välja näinud, ja ta teadis seda. Ta ei maganud ega söönud korralikult – mitte pärast *toda* päeva kaks aastat tagasi, oma elu kõige hullemat päeva. Sellest polnud abi, et ka venna elus oli keeruline periood. Kui Maisey oli venna enesetapukatses teada saanud, oli ta sellise kiiruga müünud oma mööbli ja nii palju kui võimalik oma ülejäänud asjadest, et venna juurde Fairhamile tulla, et polnud vaevunud eriti midagi ostma ega süüa tegema, nii et ta oli kaalust veel rohkem alla võtnud. Maisey jume oli samuti vilets.

Vendki ei näinud oluliselt parem välja. Peaaegu kuue jala ja kuue tolli pikkune, laiade õlgadega, mis andsid talle kena

kehakuju, oleks temagi pidanud veidike juurde võtma. Ja Keithi silmade all olid tumedad varjud – samasuguste siniroheliste silmade all nagu Maiseylgi olid ning mis alati nii palju tähelepanu tõmbasid.

„Sina näed ka hea välja,” luiskas Maisey ja neelas nukra turtsatuse alla. Igal juhul oli ta koju jõudnud. Teesklemine hakkas juba pihta. Maisey endise abikaasa otsekohene ausus oli üks neid asju, mis olid teda mehe juures köitnud ja muutsid tema käitumise abielu lõpus eriti irooniliseks.

„Kuidas reis läks?” Keith rebis mõtted lahti minevikust, kuhu need viimasel ajal liiga tihti kippusid.

„Polnud viga,” vastas õde. Ta ei tahtnud mingil juhul tüüdata venda jutuga sellest, kui raske tal oli olnud juba oma kortermajast välja astuda. Maisey oli nädalaid voodis veetnud, aga vend ei pidanud teadma, et ainult tema olukorra kiireloomulisus oli andnud õele piisava motivatsiooni uuesti jalule tõusta. „Kuidas emal läheb?”

Keith heitis Maiseyle pilgu, mis andis teada pingest, mida iga viide Josephine'ile tekitas. „Samamoodi. Ta ei pruugi seda välja näidata, aga ta on sinu kojutuleku pärast põnevil. Ta lasi idatiivas sinu jaoks toa valmis seada.”

Külaliste tiivas? Maiseyl ei jäänud selle tähendus märkamata. Kui oli olnud mingeid kahtlusi, et teda koheldakse jaheda põlgusega, kuni ta on oma patte kahetsenud, siis see tõestas seda.

Maiseyt üllatas viha, mida ta tundis, mis teda kangestas. Ilmselt polnud ta täiesti heitunud ja muserdatud. Mõte minna Coldiron House'i – mis oli nime saanud Josephine'i isa Henry Coldironi järgi, kellele kuulus suurem osa saarest, enne kui Josephine selle päranduseks sai – tõi tagasi midagi tema vanast trotslikkusest. Maisey ei suutnud siin elada, ei suutnud alluda, nii et ta tuli allutada teenimaks ära ema heakskiitu.